

THÁI THUỘNG CẢM ỨNG THIÊN

Tập 193

Chủ giảng: Lão pháp sư Tịnh Không

Địa điểm: Tịnh tông Học hội Singapore

Thời gian: Năm 2000

Viết dịch: Ban biên dịch Pháp Âm Tuyên Lưu

Chư vị đồng học, chào mọi người! Mời mở Cảm Ứng Thiên đoạn thứ 120:

Hựu uổng sát nhân giả, thị dịch đao binh nhi tương sát dã.

又枉殺人者。是易刀兵而相殺也。

Lại có kẻ giết oan người khác, cũng giống như đổi đao mà giết nhau vậy!

Đoạn phía trước đã giảng về “ngang ngược đoạt lấy tiền tài của người khác”. Đây là thuộc về trộm cắp, trộm cắp nhất định là thiếu nợ, thiếu nợ thì đương nhiên phải trả nợ. Phật nói rất rõ ràng cho chúng ta, những gì Phật nói đều là sự thật, nhân quả thông ba đời, cho nên nợ tiền thì phải trả tiền. Đoạn này nói về sát sanh, sát sanh là nợ mạng, nợ mạng nhất định phải đền mạng. Do đây có thể biết, giết và trộm đích thực là tự hại chính mình, nhất định không chiếm được một chút tiện nghi hay một chút lợi ích nào. Nếu như chúng ta hiểu được đạo lý này, hiểu rõ chân tướng sự thật thì nhất định không làm việc như vậy. Ngược lại, không trộm cắp thì được giàu có, không sát sanh thì được sống lâu. Bạn nghĩ thử xem giàu sang, khỏe mạnh, sống lâu đều là thứ mà con người mong cầu, vì sao lại tạo những ác nghiệp này, làm tổn hại đến tài mệnh của chính mình, điều này ngu si đến cực điểm. Trong chú giải nói rất hay, tuy là nói không nhiều thế nhưng quả thật có thể cảnh tỉnh chúng ta phải xem trọng sự thật này. Trong chú giải nói: “*Phía trước nói về ngang ngược đoạt lấy*”, tức là đoạn phía trên nói về ngang ngược đoạt lấy tiền tài của người khác; “*lại đem việc giết oan nói tiếp*”, tức là tiếp theo nói về giết người oan uổng. “*Chuyện giết oan thường là do ham thích tiền tài mà sanh ra.*” Xưa nay trong và ngoài nước, chúng ta nghe thấy những việc như vậy quá nhiều rồi, nhìn thấy cũng rất nhiều, đặc biệt là gần đây, chúng ta hầu như ngày nào cũng nhìn thấy từ trên tin tức báo chí.

“Cùng với lời Mạnh tử nói: ‘*Vậy thì chẳng phải tự mình giết một cách gián tiếp rồi sao*’, ý nghĩa câu chữ thật tương đồng, hết sức thẳng thắn, trực tiếp. Việc giết oan, lược nói về nguyên nhân thì có bảy điều.” Việc giết người oan uổng đã nêu ra bảy thí dụ. Con người, đây là Phật nói trong kinh, mạng có thân mạng, có huệ mạng. Giết người, thông thường chỉ biết là đoạn thân mạng của người khác,

còn có một loại là chướng ngại huệ mạng của người khác, đoạn huệ mạng của người khác, tội lỗi đó còn nghiêm trọng hơn so với giết thân người. Đạo lý và sự thật này quả thật nếu không phải đại thánh đại hiền thì không thể nói ra. Giết thân mạng người, thông thường theo thể tục thì có cách nói như thế này: sau bốn mươi chín ngày thì họ lại đi đầu thai. Họ là bị người khác giết oan, nếu phước lộc của họ vẫn chưa hết thì họ lại đến cõi người để đầu thai, đó gọi là “20 năm sau lại là một trang hảo hán”, đây là nói về hiện tượng luân hồi nhân quả tuần hoàn, đây là sự thật, họ sẽ đến báo thù. Bạn xem, lão cư sĩ Hoàng Niệm Tổ, hình như ở phía cuối quyển sách nhỏ Cốc Hưởng Tập có ghi một đoạn công án, một câu chuyện: Có một người, người này cũng được xem là tương đối có thiện căn, ông có thể nhớ được sự việc của đời trước. Ông bị Quốc Dân Đảng giết chết nên căm hận Quốc Dân Đảng. Quốc Dân Đảng vì sao lại giết ông? Bởi ông làm thổ phi, bị Quốc Dân Đảng bắt rồi mang xử bắn. Sau khi chết, ông lại đầu thai, cũng không tệ, lại đến cõi người, vào Đảng Cộng Sản và đi giết Quốc Dân Đảng, oan oan tương báo, giết đi giết lại không bao giờ dứt. Bạn giết người ta, người ta lại giết bạn. Đây là số ít những người có thể nhớ được sự việc của đời trước, đem nghiệp nhân quả báo ấy nói ra, gặp được người hiểu rõ khai thị cho họ, nói rõ cho họ, bản thân họ cũng suy nghĩ là sự việc này làm không được như pháp, không phải việc đúng đắn.

Hành vi chính đáng thì bậc thánh hiền dạy chúng ta “oan gia nên giải không nên kết”, hà tất phải kết oán với người? Phải tận lực hóa giải oan kết, mọi người chung sống hòa bình, hợp tác với nhau, điều này tốt biết bao! Hà tất phải đòi nợ trả nợ, lại muốn oan oan tương báo hay sao? Cái ân oán đời đời này chính là nhân tố đầu tiên trong quả báo luân hồi. Nói tóm lại, những điều này đều là sanh khởi từ tham sân si, cho nên Phật nói “tham sân si” là tam độc phiền não, ba độc này nếu không tiêu trừ thì không những luân hồi vô tận, mà ba đường ác cũng vĩnh viễn không thể ra khỏi. Trong kinh Địa Tạng Bồ-tát Bồn Nguyên nói rất hay, chúng ta thường xuyên đọc, phải ghi nhớ, Bồ-tát từ bi độ chúng sanh trong đường ác, chỉ cần bạn có mấy may thiện căn thì Bồ-tát đều giúp đỡ bạn. Thế nhưng khi giúp đỡ bạn siêu sanh, bạn lại được thân người, không bao lâu lại trở về đường ác tiếp, bạn không thể từ cõi người siêu sanh lên trên, mà xoay một vòng ở cõi người rồi lại trở về ba đường ác. Hiện tượng nhân quả này, chúng ta thấy được rõ ràng, chỉ cần bạn bình lặng quan sát một chút thì thấy ở ngay xung quanh chúng ta, ở ngay trước mắt chúng ta, chúng ta có thể không cảnh giác sao? Không cảnh giác là ngu si, vẫn thuận theo phiền não, vẫn thuận theo tập khí, điều này trong

kinh gọi là “kẻ đáng thương xót”, gọi là “nhất-xiển-đề”. “Nhất-xiển-đề”, “kẻ đáng thương xót” không phải nói người khác, từng câu từng chữ trong kinh Phật đều là nói chính chúng ta, chúng ta phải nên cảnh giác, phải nên giác ngộ.

Ở chỗ này nêu ra cho chúng ta bảy thí dụ. Thứ nhất là “xử án”, chính là quan tòa xử án nhận tiền hối lộ, xử oan cho người khác, giết oan người khác, đây là loại thứ nhất của việc giết oan người, xưa nay trong và ngoài nước đều có. Thứ hai là “hành sư”, hành sư nghĩa là gì vậy? Là hành quân, chữ “sư” ở đây có nghĩa là quân đội, khi hành quân đi chiến đấu đã buông lỏng cho quân lính thuộc hạ đi cướp bóc tài sản của nhân dân, vô cớ giết hại hàng mao nhận công lao. Những sự việc này có, trong lịch sử cũng rất nhiều! Cho nên, chúng ta quan sát từ trên lịch sử, từ xưa đến nay người làm đại tướng có thể có được con cái tốt, có thể hệ sau tốt quả thật rất hiếm. Nguyên nhân gì vậy? Là do lạm sát người vô tội. Chỉ có vị tướng rõ lý, đọc qua sách thánh hiền, yêu thương và bảo vệ nhân dân thì thế hệ sau sẽ vô cùng tốt. Trong lịch sử Trung Quốc thì nổi tiếng nhất là Quách Tử Nghi, là vị tướng có tri thức, thế hệ sau của ông rất tốt. Cho nên, chúng ta tỉ mỉ quan sát trên lịch sử, phạm là người không yêu quý nhân mạng thì thế hệ sau của những tướng soái này đều vô cùng thê lương, thậm chí là bản thân cũng không thể bảo toàn, sự việc này nhiều vô cùng. Thứ ba là “dùng thuốc”, điều này nói về thầy thuốc, ngày nay loại thầy thuốc này rất nhiều, bệnh của bạn vốn dĩ rất đơn giản, rất dễ chữa khỏi, nhưng bởi họ muốn kiếm tiền nên cố tình không chữa cho bạn khỏi bệnh. Vì sao vậy? Vì bạn sẽ phải hằng ngày tìm đến họ, hằng ngày nộp tiền khám bệnh cho họ. Cái tâm này rất xấu, giống như giết người vậy, kéo dài bệnh tình của người ta, bệnh nhẹ kéo dài thành bệnh nặng, đến sau cùng thì không thể chữa khỏi. Điều này là có ý giết người, còn nặng hơn so với tội vô ý giết người, mục đích chẳng qua là để có được tiền tài mà thôi.

Thứ tư là “phá thai”, ngày nay gọi sự việc này là nạo thai, phá thai là giết người, tội lỗi cực nặng, người hiện nay không biết đạo lý này. Phật nói rằng đưa trẻ đầu thai vào nhà bạn là có bốn loại duyên với nhà bạn. Có báo ân, nếu như đến báo ân, bạn giết chết nó thì ân biến thành oán, ân lại kết thành oán thù, bạn nói xem có phiền phức hay không? Nếu như đến để báo thù, báo oán, vậy thì lập tức trở thành oán lại thêm oán, càng nặng thêm. Cho nên nhất quyết không được làm sự việc này, là tội nghiệp cực kỳ nặng, đọc kinh Phật mới hiểu được sự đáng sợ của nghiệp nhân quả báo này. Người thế gian vì sao hiện nay lại làm việc này một cách phổ biến như vậy? Chúng tôi thường hay ngồi xe đi ra ngoài nhìn thấy trên xe đều có quảng cáo là: “Phá thai - một triệu”, bác sĩ đang quảng cáo, chuyên

môn giúp người phá thai. Những bác sĩ này, nếu nói hơi khó nghe thì chính là đao phủ, chuyên môn giết người, họ giết một người được bao nhiêu tiền? Chẳng qua chỉ có một triệu đồng, tội lỗi này rất kinh khủng, đời này bạn đã nợ bao nhiêu mạng người? Bạn đạt được bao nhiêu lợi ích vậy? Sao lại làm chuyện ngu ngốc này. Thế gian có rất nhiều ngành nghề mưu sinh mà họ không làm, lại đi làm cái nghề này, đây gọi là giết người. Giết súc sanh thì càng không cần phải nói nữa, còn nhiều hơn nữa, súc sanh cũng là sanh mạng, bạn giết một mạng thì tương lai bạn phải trả nợ một mạng cho nó.

Vì sao trên thế gian lại có chiến tranh? Vì sao lại có đổ máu? Chẳng qua là quả báo của sát nghiệp. Phật nói rất hay: Nếu như muốn thế gian vĩnh viễn tránh khỏi kiếp đao binh, kiếp đao binh chính là chiến tranh, muốn vĩnh viễn tránh khỏi chiến tranh, Phật đã nói một câu: “Trừ khi chúng sanh không ăn thịt.” Nếu chúng sanh hoàn toàn đoạn tuyệt ăn thịt thì chiến tranh trên thế gian sẽ không còn nữa, thật sự có thể tránh khỏi. Hay nói cách khác, bạn còn muốn ăn thịt chúng sanh thì bạn sẽ không thể tránh khỏi tai họa của chiến tranh. Chúng ta học Phật, đặc biệt là niệm Phật, hy vọng ngay trong đời này vĩnh viễn thoát khỏi luân hồi, vãng sanh thế giới Tây Phương Cực Lạc, các bạn nghĩ xem vẫn có thể ăn thịt được không? Tuy là Phật không có nói điều này trong kinh nhưng bản thân chúng ta phải nghĩ đến, vẫn còn ăn thịt thì nhất định không như pháp. Hay nói cách khác, nếu bạn có thể đoạn dứt việc ăn thịt thì việc vãng sanh Tây Phương Cực Lạc sẽ có phần nắm chắc, nếu vẫn chưa thể đoạn dứt, miễn cưỡng nói là “tôi ăn tam tịnh nhục”, vậy thì việc vãng sanh quả thật không có phần nắm chắc, lý và sự đều phải rõ ràng, đều phải hiểu rõ. Thứ năm là “sâu một cửa quan”, *“giấu điểm cấp trên, lừa gạt tiền bạc, ngang ngược tàn ác, hãm hại người khác”*. Việc này ở Trung quốc từ xưa đến nay đều có, trong thời kỳ kháng chiến, tôi đi học ở Quý Châu, người dân tộc thiểu số ở khu vực Tương Tây và Vân Quý nuôi trùng độc, thả trùng độc hại người cũng đa phần là vì mưu tài hại mạng nên mới làm việc này.

Thứ sáu là “phong thủy”, *“chuyển phong thủy phần mộ để hại người, khiến người mắc họa hung hiểm”*, đây là thầy xem phong thủy, thường là vì ham muốn tiền tài mà phá hoại phong thủy của người khác, dụng ý này bất thiện rồi. Đối với sự việc này, Phật nói rất rõ ràng trong kinh A-nan Vấn Sự Phật Cát Hung, nói được rất tường tận, Phật nói những điều này trong kinh, nói rõ đạo lý tất nhiên của việc đó. Phong thủy theo cách nói hiện nay thì chính là hoàn cảnh sinh sống. Con người chúng ta có hoàn cảnh sinh sống, quỷ thần cũng có hoàn cảnh sinh sống, chúng ta phá hoại hoàn cảnh sinh sống của quỷ thần thì cũng tạo ra tai họa.

Phật nói với chúng ta trong Giới kinh, cây cao hơn đầu người thì đều có thần cây. Thần cây là gì? Là do có một số linh quý nương dựa vào cây, nơi mà họ nương dựa vào thì chính là nhà của họ, họ sống ở nơi đó, không phải là cây thành tinh thành thần, mà là có quỷ thần sống ở chỗ đó. Cho nên Phật nói với các tỳ-kheo, trước đây ở trên núi dựng lều tranh thì phải lấy vật liệu tại chỗ mà dựng lều, nên đương nhiên phải chặt cây, khi chặt cây thì nhất định là trước ba ngày phải cúng tế, tụng kinh, chú nguyện, mời họ chuyển nhà, thông báo trước với họ, muốn mượn nhà của họ để dựng lều tranh tu hành. Quan hệ giữa người với người phải xử lý tốt, quan hệ giữa người với quỷ thần cũng phải xử lý tốt, mời họ chuyển nhà, không phải là tùy ý có thể chặt phá. Ngày nay thiên tai nhân họa nhiều như vậy, rốt cuộc do đâu mà phát sinh? Không ai biết được, người ngày nay chỉ nói đến khoa học, khoa học vẫn chưa đạt đến trình độ này. Điều này cũng thuộc về giết người.

Thứ bảy là “thầy kém cỏi”, đây gọi là giết huệ mạng người. Chữ “thầy” ở đây nghĩa là thầy dạy, làm mê hoặc con em của người, làm mê lầm cả đời người khác, hại con em người ta. Việc giết người này không giống nhau, một bên là giết thân mạng, một bên là giết huệ mạng, tội lỗi như nhau. Kết luận phía sau nói: *“Không gặp tai họa do người thì cũng phải chịu hình phạt của trời. Tuy nói là giết người, nhưng kỳ thực chính là giết mình vậy!”* Đặc biệt là giết huệ mạng người, điều này trong kinh Phật nói: Tội nghiệp này so với giết thân mạng người không biết là nặng hơn gấp bao nhiêu lần. Sự việc này, chúng tôi trước đây đã từng giảng kinh Phát Khởi Bồ-tát Thủ Thắng Chí Nhạo, mọi người đọc bộ kinh này rồi thì sẽ hiểu, liền biết được phá hoại người khác học Phật, chướng ngại người khác học Phật thì tội lỗi này nặng đến mức nào. Kinh vừa mở đầu, Phật lấy một thí dụ: Có hai vị tỳ-kheo giảng kinh thuyết pháp, có một số người vì đố kỵ nên gây chướng ngại, tung tin đồn nhảm, khiến cho thính chúng mất đi lòng tin đối với pháp sư, đạo tràng giảng kinh này đã bị phá hoại. Người tạo tác tội nghiệp này, chúng ta thấy trên kinh, trong kinh là nói về thời gian của cõi người chúng ta, bị đọa địa ngục 18 triệu năm, đây là 18 triệu năm của nhân gian chúng ta. Địa ngục và nhân gian có chênh lệch thời gian, chênh lệch rất lớn, cảm thọ trong địa ngục là vô lượng kiếp, cho nên có câu “một ngày qua lâu như một năm”, hà tất phải tạo tác tội nghiệp này?

Ý niệm vừa chuyển, tùy hỷ công đức, vậy thì phước báo của bạn sẽ là vô lượng vô biên. Tùy hỷ chính là quyết không có đố kỵ, quyết không có phá hoại, mà là hoan hỷ tán thán, khuyên bảo người khác chăm chỉ học tập thì công đức

này của bạn giống như công đức giảng kinh thuyết pháp vậy, quả báo thù thắng không thể nghĩ bàn. Bạn hãy xem họa và phước, có câu nói rất hay, đó là đều ở trong khoảng một niệm, một niệm giác thì đời này chúng ta tu vô lượng vô biên phước báo, một niệm mê thì tạo vô lượng vô biên tội nghiệp. Phật Bồ-tát có ân đức như thế nào đối với chúng ta, có ân đức lớn bao nhiêu, quý vị có thể thể hội được từ chỗ này, đây là Phật thật sự cứu độ chúng ta, chúng ta phải cảm ơn. Dùng phương pháp gì để cảm ơn? Đó chính là y giáo phụng hành, thật sự nghe hiểu rồi, tin tưởng rồi, phải hết lòng nỗ lực mà làm, đây chính là báo ân Phật. Xem tiếp đoạn thứ 121:

Thủ phi nghĩa chi tài giả, thí như lậu bồ cứu cơ, chậm tửu chỉ hạt. Phi bất tạm bão, tử diệc cập chi.

取非義之財者。譬如漏脯救飢。鴆酒止渴。非不暫飽。死亦及之。

Phàm là tham lấy tiền tài phi nghĩa, cũng giống như ăn thịt độc để ngăn cơn đói, uống rượu độc để dùng cơn khát, chẳng những không tạm no mà cái chết lại lập tức đến.

Trong chú giải vừa mở đầu đã nói với chúng ta: “*Đoạn này lại nói rõ sự tai hại của tham lợi. Do tâm tham lợi của người đời rất nặng, cho nên không ngại nhắc lại nhiều lần. Thái Thượng với lòng nhân ái, căn dặn nhiều lượt, khẩn thiết đến tột bậc vậy!*” Những lời nói này vô cùng khẩn thiết, từng câu đều là chân thật. Giáo huấn của bậc thánh hiền, không ngại lặp lại, không giống như văn học của thế gian, văn học xem trọng ở vẻ đẹp văn chương, tránh sự lặp lại. Văn chương của người Trung Quốc thời xưa yêu cầu giản - yếu - tường - minh, thế nhưng Phật Bồ-tát là khuyến hóa chúng sanh, tập khí của chúng sanh vô cùng nặng, nhất định không thể dùng mấy câu nói, hay nói mấy lượt liền có thể khiến cho họ quay đầu. Cho nên tận lực, khô hơi khản tiếng, không ngại phiền phức mà căn dặn nhiều lần, chúng ta nhìn thấy trong kinh Phật rất nhiều. Một bộ kinh Đại Bát-nhã mà hai câu “không thể có” và “chẳng thể được” đã lặp lại mấy ngàn lần, khiến người đọc có ấn tượng sâu sắc. Tuy rằng kinh Kim Cang không dài, chỉ có hơn 5.000 chữ, thế nhưng câu “thọ trì đọc tụng, vì người diễn nói” đã lặp lại mấy mươi lần. Phàm là khai thị quan trọng thì Phật Bồ-tát luôn là không ngại nhắc đi nhắc lại. Tác phẩm Cảm Ứng Thiên này là do người Trung Quốc viết ra, chỗ lặp lại không nhiều, không giống như kinh giáo của nhà Phật, thế nhưng khi nói đến sự nghiêm trọng về nghiệp nhân quả báo của “giết, trộm, dâm, dối” thì vẫn là nhắc lại vài lần, ý nghĩa này chúng ta phải thể hội sâu sắc. Đặc biệt đối với người trong xã hội hiện nay, họ mê quá lâu rồi, sức mạnh mê hoặc của xã hội quá mạnh,

nếu như không phải là hằng ngày nhắc lại nhiều lần thì người không bị mê hoặc; không bị đọa lạc trong xã hội này nhất định là người tái lai, nhất định không phải phạm phu, phạm phu nhất định không làm được.

Tôi nghe một số đồng tu nói với tôi, ở Đại Lục có rất nhiều pháp sư trẻ tuổi có tài, có chí hướng học tập giảng kinh, phát nguyện hoằng pháp lợi sanh. Họ rất khó khăn mới có cơ hội đến Hồng Kông hay ra nước ngoài để học tập, thế nhưng chẳng bao lâu sau, nghe nói họ hoàn tục rồi, họ thoái lui đọa lạc rồi. Nguyên nhân do đâu? Do không kháng cự được sự mê hoặc của danh lợi bên ngoài, không kháng cự được sự mê hoặc của ngũ dục lục trần. Điều này hiển thị đầy đủ điều mà trong Phật pháp nói: Thời kỳ mạt pháp, pháp nhược ma cường. Thế nào là pháp nhược? Là năng lực học tập, tu dưỡng đối với Phật pháp của chúng ta quá yếu. Thế nào là ma cường? Là sức mạnh mê hoặc bên ngoài quá lớn, đây chính là ma cường. Phát tâm ấy là tốt nhưng không kháng cự được sự dụ hoặc, điều này xưa nay không có ngoại lệ. Xã hội thời xưa lòng người thuần hậu, cũng có sức mạnh mê hoặc nhưng không lớn mạnh như hiện nay, người hơi có chút đạo tâm vẫn có thể giữ vững được. Ở trong tình hình đó, bạn xem tổ sư đại đức xây dựng đạo tràng bồi dưỡng nhân tài vẫn phải đặt trong núi sâu, đoạn tuyệt với thành thị và nông thôn, chúng ta có thể tưởng tượng được sự khổ tâm của các ngài. Sống ở trong núi sâu thì phương diện cung ứng vật chất đều không thuận tiện, đều phải cần nhân công vận chuyển, đây là vì điều gì? Chúng ta hiện tại hiểu ra rồi, là cố gắng hết sức giảm thiểu ngoại duyên cho người sơ học, giảm thiểu sự dụ hoặc ở bên ngoài để cho tâm của họ được định. Đến sau khi thật sự hiểu rõ thông đạt đối với nhân quả, sự lý của vũ trụ nhân sinh, có thể chịu đựng được sự khảo nghiệm, lúc này mới để họ xuống núi, gánh vác sứ mệnh giáo hóa chúng sanh. Nếu như không có năng lực này, không có trí tuệ này thì nhất định không thể rời khỏi chùa, nhất định không thể rời xa thầy, đây là đại ân đại đức của thầy và đồng học trong đạo tràng đã cho chúng ta tăng thượng duyên tu học thù thắng nhất.

Thời xưa thì được, hiện nay khó rồi, hiện nay khó ở chỗ nào? Phong khí xã hội đã thay đổi, trào lưu đã thay đổi, ngày nay toàn thế giới đều ưa chuộng dân chủ tự do mở cửa. Trong Phật pháp có nói dân chủ tự do mở cửa hay không? Nói với quý vị là có nói. Đến khi nào mới nói dân chủ tự do mở cửa vậy? Là sau khi minh tâm kiến tánh, cho nên thế giới Hoa Tạng, thế giới Cực Lạc, nhất chân pháp giới là mở cửa, là tự do, một mảy may hạn chế cũng không có. Thế nhưng dạy học trong thập pháp giới, trong lục đạo thì không được, bởi những chúng sanh này chưa giác ngộ; chưa giác ngộ thì cần phải hết lòng quán giáo, không nghe

quản giáo thì nhất định không thể thành tựu. Đề xướng dân chủ tự do mở cửa, hiện nay là phong khí, nếu như chúng ta phản đối thì điều này sẽ không hợp với trào lưu. Trên thực tế, việc phá hoại chánh pháp chính là cái khẩu hiệu này, phá hoại an định xã hội, phá hoại hòa bình thế giới, quý vị phải hết sức bình lặng mà tư duy, mà quan sát thì bạn mới có thể hiểu được. Con người khi chưa giác ngộ, vẫn là có tự tư tự lợi, vẫn có danh vẫn lợi dưỡng, vẫn có tham sân si mạn, đại thánh đại hiền thế xuất thế gian cho bạn tự do có giới hạn, sự dân chủ tự do mở cửa là có giới hạn cho bạn. Giống như trường học quản lý học sinh, học sinh tiểu học chưa hiểu chuyện nên người quản giáo phải rất nghiêm khắc; hay nói cách khác, mức độ dân chủ tự do mở cửa rất nhỏ. Lên trung học, tuổi của các em lớn dần, trí tuệ dần dần mở ra thì dân chủ tự do mở cửa lại nới rộng cho các em một chút; lên đến đại học thì các em có năng lực phân biệt tà chánh, đúng sai thì sự mở cửa này lại lớn hơn một chút, bậc thánh hiền giáo hóa chúng sanh cũng là như vậy. Cho nên đến khi hoàn toàn mở cửa thì đó là pháp thân đại sĩ, kiến tư phiền não của bạn đã phá rồi, trần sa vô minh cũng đều phá rồi, như vậy mới có thể. Nếu như còn ở địa vị phàm phu mà mở cửa không hạn chế thì điều này sẽ chướng ngại sự tu học của chúng ta, nhất định sẽ tăng trưởng phiền não, không phải là tăng trưởng trí tuệ, khiến cho lòng riêng tư của mình, tâm tự tư tự lợi, tâm tham sân si mạn ngày một tăng trưởng, điều này là chướng đạo. Phàm là chướng đạo thì đều là phương pháp mà ma làm hại chúng sanh, không phải là phương pháp mà Phật cứu độ chúng sanh, chúng ta phải thể hội từ chỗ này. Giáo huấn của bậc thánh hiền hoàn toàn không tương đồng với văn học của người thế gian.

Kinh Phật được phiên dịch ở Trung Quốc ít nhiều phải biến đổi theo sự yêu thích của người Trung Quốc, đã giảm bớt không ít những chỗ lặp lại, đơn giản lại. Cổ đức đã từng nghĩ đến việc này, vẫn giữ lại một phần trùng lặp, đây là không thể không giữ lại, nếu như hoàn toàn y theo tiêu chuẩn của Trung Quốc thì Phật pháp sẽ không độ được người Trung Quốc. Thế nên lời văn của kinh Phật, ở trong lịch sử văn học gọi là “văn biến thể”, không phải là văn pháp chính quy của Trung Quốc, mà là thuộc về văn biến thể, thông thường mà nói thì là văn thông tục, văn bạch thoại, dễ hiểu hơn so với cổ văn Trung Quốc. Tóm lại mà nói, hy vọng người khác vừa xem liền có thể hiểu rõ, đều có được thọ dụng, đây là trí tuệ, phương tiện khéo léo của pháp sư dịch kinh. Cho nên ở phần cuối của Thái Thượng Cảm Ứng Thiên lại đặc biệt nhắc lại “sát đạo dân”, đây là lấy thí dụ để nói rõ, tạo tác “sát đạo dân” có tội nghiệp cực nặng.

Vào thời xưa thì “phù” nghĩa là thịt khô, “lậu” là hư hoại, thối rữa, người ngày nay nói trong thịt này có vi khuẩn, không thể ăn được. “Trầm tửu”, mọi người đều biết đây là rượu độc. Bạn đói, bạn khát, bạn dùng những thứ này làm thức ăn thì không những chẳng thể “tạm no”, “mà cái chết lại lập tức đến”. Trong chú giải nói: *“Những tội mà người đời phạm như dâm, giết, hung ác, ngỗ nghịch, những việc này chẳng dễ làm, người như vậy cũng chẳng thấy nhiều.”* Đây là điều mà người thời xưa nói, người ngày nay thì những việc như “dâm, giết, hung ác, ngỗ nghịch”, “ngỗ nghịch” ở đây nghĩa là trái nghịch luân thường. Ngày nay ở thế gian này, chúng ta thường nghe thấy con cái giết cha mẹ, anh em tàn sát lẫn nhau, bạn bè tàn sát lẫn nhau, những việc thế này rất thường thấy. Trước đây không dễ gì làm, không dễ gì thấy, nhưng ngày nay rất dễ nhìn thấy, chúng ta thường thấy trên báo chí, bạn nói xem xã hội này có đáng sợ hay không? *“Chỉ có phương diện đoạt lấy tiền tài thì là thiên biến vạn hóa, chẳng thể nói hết được”*, thế nhưng việc chiếm đoạt tiền tài phi nghĩa thì thời xưa cũng thường thấy. *“Thiên hạ không ngày nào không dùng đến tiền tài, cho nên trong thiên cũng chẳng có chuyện không có người đoạt lấy tiền tài.”* Bất nghĩa là không nên lấy, không phải là cái mà bạn đáng được, mà luôn là dùng đủ loại thủ đoạn không chính đáng để giành lấy, họ không biết được hậu quả tai họa rất lớn, họ không nghĩ đến việc này. Trong kinh Phật nói với chúng ta: nhân quả thông ba đời, nợ mạng nhất định phải trả mạng, nợ tiền nhất định phải trả tiền, không trốn tránh được, hà tất phải thiếu nợ đời sau? Đây là hành động không có trí tuệ nhất, là việc làm ngu xuẩn nhất.

Có người nói với tôi, hôm nay trên báo chí nói việc Hàn Quốc giết mấy trăm ngàn con bò. Sát sinh là phải đền mạng, mấy trăm ngàn con bò này chẳng lẽ không có tâm báo thù hay sao? Nếu chúng đến báo thù thì bạn làm sao có thể gánh nổi? Phật nói trong kinh: những tai nạn do sát sanh chiêu cảm chính là kiếp đao binh, là chiến tranh. Vì sao mà có chiến tranh? Là do oan oan tương báo. Làm sao để hóa giải? Dùng tâm từ bi để hóa giải. Những con bò này, những gia súc mà bạn nuôi bị bệnh đều là thuộc về nghiệp báo, vì sao chúng lại sanh bệnh? Là do tâm tham của con người khiến chúng sanh bệnh. Người Trung Quốc thời xưa nói rất hay: “bệnh từ miệng vào”. Thức ăn mà các bạn cho gia súc ăn là những gì? Ngày nay là chăn nuôi bằng hóa học nhân tạo, cho nên thức ăn gia súc ăn không hợp vệ sinh, bệnh của chúng là do bạn gây ra, bạn khiến cho chúng bị bệnh, bạn không chữa trị cho chúng, mà ngược lại mang chúng đi giết hết, oán khí ngút ngàn này làm sao mà không sanh ra? Cho nên nghĩ đến những điều này thì biết

được hậu quả đáng sợ, không dám làm những sự việc này! Người hơi hiểu lý một chút thì nhất định không dám làm, gặp phải tình hình này, người thông tình đạt lý nhất quyết không dùng thủ đoạn này để xử lý, phải nên nghiên cứu cải tiến thức ăn của gia súc. Từ chính phủ cho đến người dân cần phải tu tâm từ bi, đây là điều mà trong Phật pháp nói đến.

Trong mắt người thế gian hiện nay thì Phật pháp là tôn giáo, là mê tín, hoàn toàn không thể tiếp nhận, vậy thì không còn cách nào rồi. Chúng ta cần phải quan sát từ những điều rất nhỏ, trong nhà bếp của gia đình chúng ta đều có những động vật nhỏ như ruồi, kiến, gián thường xuyên xuất hiện. Người không hiểu Phật pháp dùng thuốc xịt côn trùng để đối phó những động vật nhỏ này, giết chết, tiêu diệt chúng, thế nhưng vẫn là thường có côn trùng. Người học Phật sử dụng phương pháp khác, nhất định là không giết chúng, nhất định dùng tâm từ bi đối đãi với chúng, ngược lại sau một thời gian thì tự nhiên không còn nữa. Chúng có linh tánh, chúng bị cảm động, bạn đối xử với chúng tốt, chúng sẽ không đến quấy rối bạn. Bạn đối với chúng không tốt, khinh mạn chúng, giết hại chúng, chúng chưa có năng lực để báo thù, nhưng một khi có năng lực thì nhất định sẽ đến báo thù. Cho nên, việc không sát sanh cần phải thọ trì nghiêm ngặt, “không trộm cắp, không tà dâm, không nói dối”, đây là bốn giới nặng của nhà Phật, bốn điều này là giới căn bản, nhất định phải thọ trì. Lấy tâm trì giới, ý niệm trì giới để tu thập thiện nghiệp đạo, vậy thì thập thiện này mới có thể tu được viên mãn. Tốt rồi, hôm nay thời gian đã hết, chúng ta giảng đến đây.